

Met een speciale dank aan mijn lieve vriendin Monique † zonder wie dit boek niet tot stand had kunnen komen.

De Sleutel van Poseidon

Dawn Avalon

Heruitgave

Alle rechten voorbehouden aan Dawn Avalon.

© 2022 door Dawn Avalon

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Omdat dromen nog altijd leuker is.

Namenlijst

- Poseidon: Mythologische god der wereldzeeën.
- Laynara: Half Grieks, half Portugees. Echtgenote van Poseidon. Hogepriesteres van Pareleiland. Moeder van Layna/Eleanora. Eerder gehuwd met de Nederlander Jacob van Rooyen met wie ze één zoon had, Tom van Rooyen.
- Layna/Eleanora: Dochter van een god en een sterfelijke moeder.
- Jacques des Moira: Pleegvader van Eleanora. Fransoos
- Brigitte du Lan des Moira: Pleegmoeder van Eleanora. Française.
- Megan: Slavin. Afrikaanse.
- Laura Abersom: Vriendin van Eleanora. Dochter van de plaatselijke herbergier. Engelse.
- Kimby Narua: Afrikaanse prinses. Pleegdochter van een Engelse lord.

De Vliegende Draak.

- Kapitein: Christopher Drake. Vader; Engelse marinier/piraat. Moeder, dochter van een Nederlandse kapitein en een Javaanse prinses.
- Opperstuurman: Tom van Rooyen. Drie verschillende nationaliteiten. Opgegroeid in Holland.
- Hoogbootsman: John Isle. Afrikaan.

Kwartiermeester: Harmond Nannings. Hollander.
Onderstuurman: Jack Fransis. Ier.
Konstabel: James Illusias. Engelsman.
Barbier: Chen Long. Chinees.
Kok: Roger Londen. Ier.
Tuinman: Lionel Gerritsen. Oostenrijker.
Schotsman: Noah Jones. Ier.
Bootsmansmaat: Jerome Thompson. Engelsman. Broer
van matroos Abe Thompson en
timmerman Warner Thompson.
Smid: Gillis Phillips. Engelsman.
Slotenmaker: John Frederics. Engelsman.
Opperkuiper: James Selyns. Belg.
Bootsman: Paul Bear. Engelsman. Broer van
matroos Adrian Bear.
Kuiper: Jacob Jacobsen. Hollander.
Kleermaker: Jim the Fox. Engelsman.
Matrozen: Abe Thompson. Engelsman. Broer van
bootsmansmaat Jerome Thompson en
timmerman Warner Thompson.
Pete Armond. Engelsman.
Frank Cornelis. Engelsman.
Jerry Habor. Engelsman.
Wessel Decker. Engelsman. Broer van
kajuitsdienaar Ronny Decker.
Adrian Bear. Engelsman. Broer van
bootsman Paul Bear.
Bobby John. Engelsman.
Cornelis Barker. Hollander.
Peter Lamberts. Engelsman.
Thomas Wensel. Hollander.
Jerry Williams. Afrikaan.
Nick Winston. Ier.

Busschieters/

Kanonniërs: John Carstens. Engelsman.
Cornelis Dirks. Hollander. Broer van
John Dirks.
Adrian Habor. Engelsman.
Abraham Hendricks. Engelsman. Thomas Cook.
Engelsman.
Abe James. Ier.
Albert Jones. Engelsman.
Jim Feelding. Engelsman.
Ben Arison. Engelsman.

Scheepstimmerlieden:

Henry Clastenbury. Engelsman.
Warner Thompson. Engelsman. Broer van
bootsmansmaat Jerome Thompson en matroos
Abe Thompson.
John Egbert. Hollander.
Henry Jacobsen. Hollander.
Hans Jacobs. Hollander.

Kajuitsdienaren: Ronny Decker. Engelsman. Broer van
matroos Wessel Decker.
John Pelgrim. Engelsman.

Scheepsjongens: Cornelis de Bruyn. Hollander.
Frank Faber. Hollander.
Abraham Gabor. Engelsman.

De Zwarte Weduwe.

Kapitein: Lex Sheppard. Nationaliteit onbekend.

Eerste man: Mags. Noor.

Hoogbootsman King, Engelsman.
Geen vaste bemanning.

De Barracuda.

Kapitein: Tonio del Santos. Portugees.
Geen vaste bemanning.

Engelse Marine.
Commandeur: George Clemens. Engelsman.

Waarzegster: Madam Gael. Afrikaanse.

De sleutel van Poseidon.

Proloog

Zijn eigen machtige lichaam ongeschonden door tijd en leven, aanschouwde de zeegod zijn laatste, stervende nageslacht. Bij de rochelende ademteugen die de negentig jaar oude man nam, voelde hijzelf de verstening in zijn vingertoppen. Hetgeen betekende dat ook zijn eigen tijd, althans hier op aarde ten einde liep. Hij liet zijn ogen door de schemerige, ietwat bedompte ruimte glijden. Na jaren op zee te hebben gevaren was deze kapiteinswoning het laatste rustoord van zijn enig kind. Hoewel het in zijn leven aan niets had ontbroken -daarvoor had de zeegod zelf zorg gedragen- had zijn zoon verder geen familieleden. Ieder zucht naar romantiek was de kop in gedrukt door een onweerstaanbaar verlangen naar de zee. Deze laatste jaren verzorgden een ingehuurde dienstmeid en een huisknecht hem. In geheel zijn leven had hij hém nooit gekend als zijnde zijn vader. Nu zou het slechts nog een kwestie van dagen zijn en dus vertrok Poseidon; op zoek naar de vrouw die wederom de sleutel tot zijn blijvend bestaan zou vormen.

Anders dan wat de meeste mensen dachten, lag het koninkrijk van de zeegod niet verborgen in de ontoegankelijke dieptes van de zee. Zij die dit geloofden, hadden zich laten misleiden door tekens en vertellingen die juist bedacht waren om een ieder op dit dwaalspoor te brengen. In werkelijkheid was ze te vinden op een magisch eiland van roze rotsen en witte stranden. Daar in het zand verborgen, lag een schat aan parels met een ontelbare verscheidenheid aan grote en kleuren. Om nog niet te spreken van de met goud en zilver en met edelstenen gevulde grotten. Dit alles zou hij bieden aan de

vrouw die toestemde op het eiland te wonen en daar zijn kind te baren. Al dan niet vrijwillig...

Voor een entiteit die alles bezag wat er op zijn oceanen geschiedde, duurde het maar even of een door hem veroorzaakte storm leidde hem naar de toekomstige moeder van zijn nog te verwekken kind.

"Tom!" Zelfs boven het razen van de storm en het gebulder van de golven uit was de wanhoopskreet van de jonge moeder te horen. De vrouw klampte zich aan de reling was, haar angstige blik op het spartelende kind in de golven gevestigd. Waarom deed niemand iets! Ze kon toch zelf niet zwemmen. Om haar heen rondrennende bemanningsleden van het Engelse schip dat hen had opgepikt. Zelf vechtend tegen windvlagen die hen overboord dreigden te blazen. En onverwachte golven die genadeloos over het dek sloegen.

"Help hem!" snikte ze en zakte door haar knieën. "Help mijn kleine jongen," fluisterde ze. Huilend stak ze haar hand door de reling. "Probeer hierheen te zwemmen!" gilde ze naar hem. Goddank dat zijn Nederlandse vader hem het zwemmen had geleerd. Tot ineens. Nee! Hij ging kopje onder! Ze zag zijn blond hoofdje niet meer. "O, God..." Ze stond op het punt eveneens in de genadeloze golven te springen toen ineens...

"Ik zal je zoon sparen," vanuit dezelfde golven klonk en ze verstarde. De jonge moeder schudde het hoofd, misselijk. Ik verlies mijn verstand nu ik mijn zoon verloren heb, dacht ze.

"Wil je dat je zoon blijft leven?"

"Ja!" riep ze, ondanks haar eigen twijfels of er wel werkelijk iemand tot haar sprak, uit. Om dan in verbijstering een gigantische, goudbruine, in fijne parels gehulde, halfnaakte man uit de golven te zien rijzen. Met haar negen jaar oude zoon

bewusteloos in zijn machtige armen. Haar lippen uiteen
geweken van ontzetting staaarde ze naar de zeegod. Alles, wind,
golven, mensen leek bevroren in tijd. Ze durfde zelf niet meer te
bewegen, of zelfs maar adem te halen. Was haar kind werkelijk
veilig in de armen van deze gigant?

"Je zoon zal blijven leven..." sprak hij tot haar en de tranen die
haar ogen gevuld hadden, rolden nu over haar wangen. In
aanzelende, schokkende bewegingen reikte ze haar handen uit.
"Geef me mijn zoon," fluisterde ze.

"... mits je jouw leven voor het zijne geeft."

"Mijn leven?" stamelde ze. Een korte, ernstige knik volgde. "Ja, ik
geef je mijn leven," zei ze. "Alsjeblieft, geef me mijn zoon." De
vrouw hoorde maar de helft van wat hij zei. Het enige wat zij
wilde was haar kind. "Denk niet te licht over wat ik van je vraag,
vrouw. Je zult nooit meer naar je gezin terug kunnen keren...
aangezien je mijn kind zult dragen."

"Uw kind?"

Poseidon keek de Portugees-Griekse schoonheid aan en
knikte. "Vanaf vandaag zul je mijn echtgenote zijn."

"Maar ik ben al getrouwd," stamelde ze aan haar Hollandse
echtgenoot denkend. "Ik ben Laynara van Rooyen. Van Rooyen
is de naam van mijn Hollandse man."

"Niet langer. Kies. Of voor het leven van dit kind... Of voor het
verdere kinderloos bestaan met jouw huidige man. Is hij niet
stapel op zijn zoon?"

"Ja," fluisterde ze. "Jacob draagt de kleine Tom op handen... Mijn
zoon zal bij zijn vader leven?"

"Ja."

"Dan... dan laat mijn zoon leven. Mijn leven is voor hem."

Opperstuurman Franklin Drake staaarde naar de plek waar
zo even nog de knappe vrouw had gestaan. Een golf moest haar
gegrepen hebben, bedacht hij zich. Haar zoontje lag voor de

reling op de grond, bewusteloos zo leek het. Hij vouwde een deken om de kleine jongen zijn schouders en drukte hem even tegen zich aan. Zelf had hij een zoon van dezelfde leeftijd thuis in Brittannië. Op dat moment opende de jongen zijn ogen.

“Moeder?” klonk de angst in zijn jonge stem door en hij probeerde om zich heen te kijken.

“Je moeder is verdronken,” sprak Drake zijn treurige vermoedens uit. “Kom... Benedendeks is het veiliger voor je.”

“Wat gebeurt er nu met mij?”

“Je kunt zolang bij mij en mijn gezin wonen tot ik een manier heb gevonden je terug bij je vader te krijgen... Ik heb een zoon van jouw leeftijd... Jullie kunnen goede vrienden worden al staan onze landen momenteel niet op zo’n goede voet met elkaar.”

“Dank u, mr Drake” antwoordde het kind beleefd. Zijn blauwe ogen waren op de golven gericht die zijn moeder van hem hadden genomen. Het zou nog maanden duren voordat hij persoonlijk het nieuws van zijn moeders sterven aan zijn vader kon vertellen, wist hij. Misschien zelfs nog langer. Hoe zeker was het dat deze Engelse officier hem daadwerkelijk aan zijn vader teruggaf. De twijfels van het gezicht van de jongen aflezend, knielde Drake voor hem neer, waarbij hij het kind bij zijn armen vastpakte. “Mijn echtgenote had een Hollandse vader,” begon hij te vertellen. “Af en toe is er contact tussen haar en een jongere zuster van haar vader... Als je dit geheimpje voor me kunt bewaren, dan zal ik je vast en zeker weer thuis kunnen krijgen.” Met zijn blauwe ogen groot van verwondering begon het kind haastig te knikken. “Ja, meneer,” zei hij snel.

In Franklin Drake zijn gedachten vormde zich het gezicht van zijn schoonvader, verwrongen in smart vanwege het verlies van zijn echtgenote. De moeder die zijn Drakes echtgenote nooit had

leren kennen. Echter nu werd *zijn* hart werd verscheurd door de aanblik van het uitgemergelde gezicht van *zijn* echtgenote. Dit keer was het zijn eigen gelaat dat verwrongen was in smart. Enkel haar ogen herinnerden aan de pracht van haar eens exotische schoonheid. Al hadden ze op dat moment niet meer dan een echo van de kleur en kracht die ze eens hadden uitgestraald. Een moment lang probeerde Drake de geschiedenis van zijn schoonvader en diens echtgenote voor de geest te halen.

Dertig jaar geleden had zijn schoonvader, de Nederlander Willem Ruyters, een kapitein van de West Indische Compagnie aan het sterfbed van zijn Javaanse prinses gestaan. Had ze hém toen ook zo met haar koortsige ogen aangekeken tot haar innerlijke vlam doofde? Had Willem Ruyters net zoveel van de moeder gehouden als hijzelf van hun dochter hield? Na de dood van zijn Javaanse echtgenote, toen de prinselijke familie zijn baby wilde opeisen, was Ruyters Java ontvlucht. In Nieuw Amsterdam had hij een nieuw bestaan opgebouwd met zijn tweede echtgenote. Een uit Italië afkomstige, temperamentvolle schone. De vrouw, niet in staat zelf kinderen te baren, had Ruyters dochter als haar eigen opgevoed.

Het gelukkige, nieuwe begin werd echter datzelfde jaar nog verstoord door een oorlog tussen Frankrijk en Spanje. Met spoed werd kapitein Willem Ruyters teruggeroepen naar de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden. Pas in het jaar dat de Vrede van Munster werd getekend, hetgeen het einde van de Tachtigjarige Oorlog betekende, zag hij zijn dochter weer. Om nog datzelfde jaar onverwacht te sterven. Willems dochter Melanie Ruyters was net twaalf geworden, bedacht Franklin zich. Vier jaar later zou hijzelf, Franklin Drake haar voor het eerst ontmoeten. Hoe typisch van hem om als Britse officier verliefd te

worden op een Nederlands Indische schoonheid terwijl er een oorlog uitbrak tussen Engeland en de Republiek. Toch had hij haar twee jaar later meegenomen naar Londen om daar een gezin te stichten. Hoe trots was hij geweest toen vier jaar later zijn prachtige zoon Christopher werd geboren. Zijn blik gleed even opzij naar het acht jaar oude kereltje dat met trillende lippen naar zijn zieke moeder stond te kijken. Hij had dezelfde donkerbruine krullen als zijn moeder. Toch was zijn huid lichter gebleven. Het leek meer als door de zon gekleurd zoals zijn eigen. Erg bijzonder vond Franklin de grijsgroene ogen van zijn zoon die hij volgens zijn echtgenote van haar Nederlandse vader had geërfd.

Haar lippen bewogen. Franklin boog zich voorover, waarbij hij onmiddellijk een hand op zijn schouder voelde die voorkwam dat hij te dichtbij kwam. Hij wilde fluisteren hoeveel hij van haar hield en dat hij bij haar was, echter de brok in zijn keel leek zijn tong te verlammen.

“Christopher,” wist ze met haar laatste krachten uit te brengen. Haar eens melodieuze stem was niet meer dan een piepend gekraak. De man volgde haar blik naar het dappere kereltje dat aan het voeteneind stond, hij slikte. “Ik beloof je hem te beschermen,” zei hij toen en keek zijn zieke echtgenote daarbij doordringend aan.

“Het spijt me,” fluisterde ze met haar laatste adem. Een enkele traan rolde uit haar oog en gleed langzaam in haar oor. Ze had zich na slechts enkele dagen vechten, aangesloten bij de bijna honderdduizend slachtoffers die de pestepidemie de afgelopen twee jaar had opgeëist. Haar ogen waren nu leeg. Ze was weg. Hij kon zich niet bewegen. Hij probeerde het wel maar geen van zijn ledematen reageerden. Zijn vrouw was dood en zijn hart kneep samen. Hoe kon dit gebeuren?

"We moeten gaan, Drake," sprak zijn goede vriend James Illusias op een gedempte toon. Franklin keek naar de ietwat gedrongen man en knikte. Ze waren al vrienden sinds ze jochies van zeven waren. Zijn ogen gleden weer naar zijn zoontje dat nog altijd roerloos aan het voeteneind van zijn moeders bed stond.

"We moeten gaan, Chris," zei hij tegen de jongen. Het kereltje keek niet op. "Christopher," deed zijn vader een nieuwe poging. "Je moeder is er niet meer." Niet begrijpend keek de kleine jongen naar hem op. Hoezo zijn moeder was er niet meer? Hij zag haar toch nog op haar bed liggen? Hij kon haar nog altijd aanraken? "Je moet nu heel dapper zijn," hoorde hij zijn vader vertellen. "Weet je nog hoe dapper Tom was?"

Christopher dacht terug aan de blonde jongen die bijna negen weken bij hen gelogeed had. Vanaf dag één waren ze de beste vrienden geweest. Toms moeder was verdronken terwijl ze aan boord van zijn vaders schip waren. Haar had hij ook niet kunnen redden. Op het moment dat hij opkeek om de man aan te kijken, zag Christopher echter de smart van zijn eigen hartje op diens gezicht afgetekend. "Komt ze nog weer terug?"

"Nee." Hij legde zijn hand in de jongen zijn nek en duwde hem de slaapkamer uit. Nog een laatste maal aanschouwden vader en zoon de overleden vrouw - James legde het laken over haar heen- waarop Franklin de deur achter hen sloot. Via de achterzijde van het huis slopen ze vervolgens de oude officierswoning uit. Het was donker en mistig buiten, beter kon haast niet. Franklin Drake stopte en legde zijn hand op James zijn arm. Nieuwsgierig keek deze om.

"Hoe komen we weg?" fluisterde hij. "De havens zijn dicht. Overall wordt gepatrouilleerd," sprak hij zijn zorgen verder uit. Zijn vriend glimlachte wat geheimzinnig en zei: "Er is een Fransman... Zijn schip ligt een mijl van de kust voor anker... Via

een sloep roeien we met nog vijf anderen naar zijn schip. Vertrouw me. Jij en je zoon verlaten nog vannacht deze dodemansmars."

Aan de andere kant van de wereld was Laynara's blik gefixeerd op het beeld dat de magische poel liet zien. Ook op dat moment was ze omgeven door de priesters van Poseidons priesterschap die de zeegod Poseidon nog dagelijks aanbaden.

Af en toe vertrok haar gezicht in een grimas terwijl een martelende wee haar fijne lichaam leek te breken. Toch kon ze haar ogen niet van haar nu tien jaar oude zoon afhouden. Een nu al uit de kluiten gewassen jongen, met een te ernstige blik in zijn ogen. Tom, riep ze in gedachten naar hem. Mijn liefste zoon... Ik heb je zo lief...

"Laynara," trok de oudste priester, Marquan haar aandacht. "Je moet nu persen." Met een verwilderde blik in haar ogen keek de vrouw naar hem op. Haar gezicht bleek en nat van zweet.

"Laat me vijf minuten alleen," wist ze nauwelijks over haar lippen te krijgen. "Maar, vrouwe."

"Ga!" Als hogepriesteres, een titel die Poseidon haar persoonlijk verleend had na hun vruchtbare nacht samen, wist ze dat de anderen haar moesten gehoorzamen. Laynara wachtte tot de laatste persoon uit haar privé- vertrek was vertrokken. Haar ogen dwaalden langs de witte en roze wanden van de druipgrot waar ze het kind van Poseidon te wereld te zou brengen.

Er staken vier brandende fakkels uit de wanden. Wat haar betrof, brandden ze overbodig daar de microben op de wanden voor een haast magische verlichting zorgden. Deze magische ruimte waarin ze zich nu bevond, was echter een noodgedwongen keuze geweest van de priesters om haar in onder te brengen.

Het echte grottenstelsel van dit eiland, een volgens de oude priester Marquan onvoorstelbare ruimte, was afgesloten voor de priesters. Zelfs het beeld van Poseidon had men na de laatste instorting, een tiental generaties geleden niet meer kunnen aanbidden. Enkel de eerste van de vier magische poelen was nog te bezichtigen. Hier, vlak naast de magische poel, had men witte vachten gelegd voor haar om op te liggen.

“Waar ben je?” Ze bewoog nu haar hele hoofd heen en weer, zoekend naar de zeegod die haar had geclaimd. “Ik baar je kind! Waar ben je?”

“Hier.” De zeegod knielde naast haar neer.

“Mijn kind zal weten wie haar vader is,” hijgde ze, hem met doodsernst aankijkend. Een nieuw wee martelde haar. “Belooft het me... Dit kind zul je jouw teken geven. Dit kind zal meer zijn dan slechts jouw sleutel tot jouw vleselijk bestaan.” De vrouw vocht om de woorden over haar lippen te krijgen.

“Alleen in de oude tijden...” begon de zeegod.

“Nee,” onderbrak ze hem en kreunde het vervolgens uit.

“Belooft het me... Dit kind zal waarachtig een kind van Poseidon zijn.”

“Ik beloof het. Ik zal het mijn teken geven.” Opluchting verscheen enkele tellen op haar gelaat, waarop ze wederom overvallen werd door een wee. “Marquan,” gilte ze. “Help me.”

Pas de volgende dag, laat in de middag drukte de oude Marquan het nieuw geboren kind naast haar onder de vachten, waarbij hij haar armen om het kind moest leggen. Zelf had ze de kracht er niet meer voor.

“Wat is ze mooi,” fluisterde ze, waarbij een traan uit haar ooghoek rolde. “Dat is ze,” fluisterde de oude man, een brok drukte zijn keel dicht.

“Laat me haar armpje zien,” fluisterde ze. Daar op de bovenkant van haar onderarm was het twee centimeter grote teken van Poseidon. De gouden drietand.

“Noem haar Layna,” fluisterde ze en stierf.

Met enkel een plunjezak en wat dukaten betrad de jonge Christopher Drake vijf jaar later het schip van kapitein Lex Sheppard. Het was een transportschip van honderd achtendertig voet ofwel negenendertig en een halve meter.

Als onderstuurman had Christopher zich het recht tot een eigen hut verworven. Wat eerder een kast leek met een bed erin, bedacht hij zich nadat hij de gammele deur had geopend. Maar goed. Het was nu wel zijn kast en zijn bed! De jongen legde vlug zijn spullen neer en draaide zich om. "Wie ben jij?" Een oude, knokige man met wapperende witte haren en twee tanden stond dreigend voor hem. "Christopher Drake, meneer," antwoordde hij vlot. "Ik ben de nieuwe onderstuurman."

"Ah... Ik wist niet eens dat we een oude hadden... Bill Watson is stuurman van de Zwarte Weduwe... Ik denk niet dat hij een jongen als jij bij zijn helmstok laat. "

"Dan kent hij Christopher Drake nog niet," klonk ineens een voor Christopher bekende stem. Verheugd draaide hij zich naar een inmiddels uit de kluiten gewassen gezonde blonde Hollandse jongen om. "Tom!" riep hij uit. De twee vrienden reikten elkaar de hand waarop een klop op de schouders volgde. "Wat doe jij hier?"

"Wacht even... Hup, ouwe... Zo ga je niet met nieuwe bemanningsleden om," sprak Tom de oude man nu berispelend toe. De oude man mompelde iets onverstaanbaars en sjokte verder. "Zo, nu kunnen we fatsoenlijk met elkaar kletsen... Hoe gaat het met je? En met je vader?"

"Mijn vader is enkele jaren terug overleden..." Zichtbare schrik op Toms gezicht. "Dat spijt me. Het was een goede man." Christopher knikte.

“We zijn vlak na jouw vertrek Londen ontvlucht, vanwege de pest... Helaas kon mijn vader daardoor niet terug naar de marine... En hier ben ik nu.”

“Een zeeschuimer... net als ik.”

“Ja,” de jongen grijnsde. “Inderdaad een zeeschuimer... Ik moet mij nog melden bij de kapitein, Tom... Zie ik je straks?”

“Zekers... Er zijn maar zoveel plekken waar je zijn kunt op een schip als dit.”

In een stap en een sprong, werkte Christopher zich het achterdek op waar de kapiteinshut was. Hij bruiste van trots en energie en hoopte dat de kapitein van dit schip zag dat ze echt een goeie aan hem hadden. De jongen wilde rechtstreeks op de kapiteinshut afstappen tot zijn blik opeens op het enorme lichaam viel dat de ingang blokkeerde. Verbluft keek Christopher naar de gigantische Noor omhoog. Een Viking, dacht hij enkele seconden, maar schudde vervolgens het hoofd.

“Laat hem passeren, Mags,” klonk het vanuit de kapiteinshut. Zonder een woord te uiten, stapte de reus een meter opzij en liet hem passeren. Waarbij de gigant het niet naliet even een waarschuwend frons te geven. Al genoeg onder de indruk van de man keek de jongen een laatste keer naar hem op waarna hij de fraai bewerkte deur achter zich sloot. Iets wat hem bijna opluchtte, hoewel de deur de Noor niet tegenhield als deze binnen wilde komen, realiseerde hij zich gelijktijdig. Goed, dacht hij. Adem in, adem uit. Sheppard mag niet denken dat ik een watje ben. Wat is het hier trouwens schemerig... En waar is... O... Daar. Aan het begin van een lange eiken tafel zat de kapitein van de Zwarte Weduwe, Lex Sheppard. De man had een onsympathiek gezicht met een kromme haviksneus en smalle lippen. Zijn ovale hoofd was kaal en zijn tanden gevuld met goud. Lex was zoals Christopher zich sinds zijn kindertijd een piratenkapitein had voorgesteld, dreigend. De littekens op zijn

lichaam verraadden een bloederige geschiedenis, maar niemand kende de nationaliteit van de man of wie en waar hij eerder had gediend. De jongen moest zijn best doen niet naar de witte randen op de man zijn armen en hals te staren.

"Dus je hebt én onder François L'Olonnais gediend én onder Thomas Tew. Jouw naam, Drake... familie van?"

"Ja, kapitein... Hij was één van mijn voorouders."

"Zo, dat is nog al wat." De man vouwde zijn magere vingers in elkaar en keek peinzend naar hem op. "Hoe oud ben je nu?"

"Veertien, kapitein."

"En je vader heeft je op achtjarige leeftijd mee aan boord genomen... Dus dan heb je al zes jaar ervaring als scheepjongen achter je liggen... En het hanteren van een helmstok?"

"Mijn vader was opperstuurman, kapitein, onder L'Olonnais."

"Dat weet ik... Bill Watson is mijn opperstuurman, als je het zo wilt noemen... Maar hij houdt iets te veel van zijn rum... Vandaar dat ik besloten heb een tweede stuurman aan te nemen. Op momenten dat hij zijn roes uit slaapt, verwacht ik dat je het van hem overneemt als roerganger. Heb je dat begrepen?"

"Ja, kapitein."

"Goed. Je kunt gaan." Vervolgens wuifde de man wat met zijn hand. Was dit het? dacht de jongen aarzelend en wachtte even.

"Sta je er nog?"

"Nee, kapitein," reageerde Christopher prompt en stormde naar buiten. Wat ongemakkelijk keek hij naar de gigantische Noor op die wederom wrevelig op hem neer keek. "Wat moet je?" bromde hij.

"Niets, meneer... Ik eh."

"Chris, hierboven!" riep Tom hem vanaf het achterdek vanuit de bezaansmast toe.

"Ik kom!" antwoordde hij vlug en beklom ijlings het dek.

Even later zat hij naast zijn blonde vriend in het want.

"Het is fijn je weer te zien, Tom," sprak de jonge Drake oprecht zijn dankbaarheid uit. "Hoe ben jij hier beland? Was je vader niet een welgestelde boer?"

"Ja... Dat is hij nog steeds."

"Zo... En wat vindt hij van jouw beroepskeuze?"

De blonde jongen haalde zijn schouders op. "Ik heb het een tijdje op een Hollands Koopvaardijchip geprobeerd... Maar dat beviel niet echt."

"Waarom niet?" De jongen wilde het echt weten.

"Te gedisciplineerd. En ik had doorgaans taken onderdeks en je weet dat ik de golven moet zien..."

"Ik hoor je... Ik zal me eens aan de opperstuurman voorstellen." En hij maakte aanstalten om weer naar beneden te klimmen. Tom legde echter zijn hand op de jonge Drake zijn schouder. "Doe geen moeite. Watson slaapt nog steeds zijn roes uit. Pas in de namiddag is die weer aanspreekbaar."

Niettemin bevond de opperstuurman zich momenteel echter bij zijn kapitein in diens hut. "Je weet zeker dat dit de jongen is," vroeg hij waarbij een naar rum ruikende walm uit zijn mond kwam. De kale kapitein keek zijn kameraad, een man met een licht overgewicht, en vettig bruin haar aan.

"Je was erbij toen Madam Gael ons over de jongen vertelde."

"Prinselijk bloed brengt ons naar het eiland... Hoe wil je weten dat hij een prins is?"

"Omdat een jaar of veertig geleden, Willem Ruyters, een kapitein van de West Indische Compagnie een prinses van het eiland Java heeft geschaakt. Van de rijke tak van de familie wel te verstaan. Onze knappe Christopher is haar kleinzoon."

"Ik vertrouw hem niet."

"Je hoeft hem ook niet te vertrouwen... Als hij ons maar naar het eiland brengt."

“En wat ga je hem vertellen om hem daarvan te overtuigen?”

“De waarheid.”

Christopher Drake kwam er al snel achter dat Bill Watson een lompe man van begin dertig was met meer belang bij zijn fles rum dan het schip goed op koers te houden. Bijna elke avond was de jongen genoodzaakt om, met behulp van zijn eigen kompas en octant, de koers die ze voeren te her berekenen. Vaak kostte het hem de halve nacht om het schip bij te sturen. Het verwonderde de jonge Drake dat de kapitein zijn stuurman verder ongemoeid zijn gang liet gaan. Hoewel de jongen zijn plaats tussen de bemanning vrij snel had gevonden, had hij over zijn nieuwe kapitein nog niet echt een mening kunnen vormen. De pezige man kwam daarvoor te zelden uit zijn hut. Zodoende verbaasde het hem dat de kapitein hem opeens na zes maanden op zee bij zich riep.

“Kan ik iets voor u doen, kapitein?” De knappe jongen was beleefd als altijd en de onaantrekkelijke man glimlachte binnensmonds. “Je bent bijna te beleefd voor een piraat, Drake... Ga zitten, rum?” Christopher schudde kort het hoofd. “Prima... Het afgelopen half jaar heb ik jouw doen en laten aan boord van dit schip nauwlettend gevolgd,” begon hij te vertellen. “Je valt goed bij de bemanning, al had ik niet anders verwacht.” Hij zweeg even en wachtte op een reactie van de jongen. “Dank u, kapitein,” zei deze snel, nadat hij zich dit realiseerde. “En je bent slim... Je hebt geleerd bedoel ik. Kunt lezen en schrijven?”

“Ja, kapitein,” kwam er nu toch iets aarzelend uit. Waarom vraagt hij me dat? vroeg de jongen zich inwendig af. Een hele tijd bleef Sheppard zwijgend naar de jongen staren, zijn blik iets vernauwd. “Anonimiteit is een kracht en een zwakte die je als

kapitein van een piratenschap per situatie moet benutten," verbrak hij ineens de gespannen stilte. "Aan de ene kant om mensen angst in te jagen... Aan de andere kant om de Koninklijke Marine van welk natie dan ook te misleiden... Als mensen te veel van je weten, kunnen ze dit ten alle tijden tegen je gebruiken... Vertel daarom nooit te veel over jezelf."

"Ja, kapitein," zei de jongen maar, al begreep hij niet goed wat zijn lugubere kapitein hem werkelijk duidelijk wilde maken.

"Mijn vertrouwen in mijn bemanning, in jou, reikt zover dat als je me ooit bedriegt, ik je persoonlijk zal kielhalen... Heb je dat goed begrepen, jonge Drake?" sprak hij met een duidelijke waarschuwing in zijn stem. Christopher slikte.

"Ja, kapitein."

"Goed. Ik wil dat je iets voor me doet... Al realiseer ik me terdege dat dit verzoek tamelijk fameus is. Daarom zal ik je eerst vertrouwen schenken en je iets vertellen wat de rest van de bemanning niet weet." Opnieuw vernauwde de blik van de kapitein zich terwijl hij de jongen aankeek. Christopher wachtte geduldig tot de man verder vertelde.

"Bill en ik zijn opgepikt uit een weeshuis in Havana door Jan Reyning, een Deense piraat. Toen hij stierf, gingen Bill en ik ieder een kant op. Hij probeerde het als landarbeider... En ik zocht mij een nieuwe kapitein op. Een Nederlander, al noemde iedereen hem Rock de Braziliaan. Ooit van hem gehoord?" Christopher slikte. Zeker had hij van deze man gehoord. Hij was ongewoon wreed en impulsief en hij haatte Spanjaarden boven alles.

"Ik ken enkel de verhalen," gaf de jongen een zo neutraal mogelijk antwoord. Hij wist niet in hoeverre zijn eigen kapitein De Braziliaan haatte of bewonderde.

"Wel, als ze wreed zijn, geloof ze. Aan het einde van elke maand die ik onder hem diende, gaf hij mij een litteken op mijn lichaam.

lets om me aan hem te herinneren, zei hij altijd... Ik heb vier jaar onder hem gevaren tot ik door een genadige golf overboord sloeg. Jij bent een goed uitziende jongen, Drake." Op dat moment stopte het hart van de jongen met kloppen. Onbewust zette hij een stap naar achteren, Sheppard zag het. "Rustig maar. Ik heb niet de ambitie om mijn vorige kapitein te evenaren... Ik verwacht dat je dit verhaal met niemand deelt... Kan ik jou hierin vertrouwen, onderstuurman Drake?" Zijn eigen integriteit was voldoende om overtuigend "Ja, kapitein," te kunnen antwoorden.

"En nu... Vertrouw je mij?" Zichtbare schrik op het gelaat van de jongen. Hij kon het niet voorkomen. Dit was een vraag die hij zichzelf dagelijks stelde, en na al die maanden nog altijd niet had kunnen beantwoorden.

"Wees eerlijk."

Christopher keek zijn kapitein aan, slikte, aarzelde. "Ik wil u geenszins beledigen, kapitein... Maar ik kan daar nog geen antwoord op geven." Sheppard knikte langzaam waarbij hij zijn smalle lippen naar binnen en buiten bewoog. "Een leugen zal me meer beledigen... Maar dit brengt me wel aan het twijfelen om je meer te vertellen..."

De afgelopen tien jaar had hij alles verzameld wat hij maar aan informatie over het eiland kon bemachtigen. Het was inmiddels meer dan een wens geworden deze plek te vinden. Hij kon het bijna ruiken... proeven. Als Bill Watson in staat was geweest wijs te worden uit alle aanwijzingen... Maar goed. Dat was ook de reden waarom hij onder anderen de jonge Drake had aangenomen op aanraden van de oude waarzegster Madam Gael van Port Royal. Terwijl hij de jongen strak aankeek, haalde hij vanuit zijn lade een drietal opgerolde perkamenten

tevoorschijn en een vijftal onduidelijke schetsen. Voor Christopher legde hij zijn verzameling op tafel neer.

"Ik wil dat je dit gebruikt om een koers te berekenen naar Isla Incognita," vertelde Sheppard ineens onomwonden.

"Isla Incognita? Maar dat is toch slechts een mythe!" riep de jongen spontaan uit. Lex lachte wat schamper en schudde het hoofd. "Ik weet dat je nog niet besloten hebt of je me kunt vertrouwen of niet... Maar nu zit je al zo lang in het vak... Niets is werkelijk een mythe... En zeker niet een eiland in het midden van Het Bermuda Driehoek... Vertrouw daar maar op!"

"Er is geen eiland-" Een handgebaar van de kapitein bracht de jongen tot zwijgen. "De reden waarom niemand weet dat er een eiland ligt, is omdat het hele gebied vervloekt is. Vervloekt door Poseidon zelf. Vertel me wat je over Isla Incognita weet."

"Niets, eerlijk gezegd. Mijn vader vertelde me in een verhaal dat daar mensen wonen die de Ware God ontkennen. Mensen die nog altijd de oude goden uit de oudheid aanbidden."

"De Ware God. Geloof jij in Hem?"

"Ik weet het niet... Is dat belangrijk?"

"Als het zo was, dan heb je een verkeerde beroepskeuze gemaakt... want mannen zoals wij..." Hij lachte... "Laten we zeggen dat we geen rijstepap zullen eten met gouden lepeltjes."

"Ik denk niet dat het zo simpel is," mompelde de jongen. En schrok toen hij zijn kapitein zag fronzen. "Sorry, kapitein. Ik bedoelde er niets mee."

"De religies van mijn bemanning interesseren me niet... Ik wil dat je mijn kennis... Nee, mijn wéten over het bestaan van dit eiland vertrouwt en een koers voor me berekent."

Een week lang zat Christopher Drake samen met zijn beste vriend Tom van Rooyen op de kampanje boven de perkamenten en schetsen gebogen. Meerdere malen hoorde men hem vloeken en mopperen als hij gefrustreerd het hoofd schudde en een zojuist getekende zeekaart overboord wierp. Tot hij eindelijk, na een spontane ingeving van zijn Hollandse vriend dé koers naar Isla Incognita, het eiland waar de Tempel Order van Licht en Waarheid zich verborgen hield, had berekend.

Het kleine meisje keek naar de witte schelpen naast haar voetjes in het water. Een tijdje volgde ze het komen en het weer terugtrekken van het zilte water. Verderop in het diepe zwommen enkele dolfinen, wist ze. Eeuwig waakzaam.

“Niet te ver, Layna,” riep de oude priester Marquan vanaf het begin van het strand. Hij was nog een kleine dertig meter van haar verwijderd. “Neehee,” riep de kleine ietwat opstandig terug. Ze liep heus niet te ver het water in. Al snapte ze niet helemaal waarom de oude man zich zo druk maakte. Ze kon immers zwemmen. Nu op slechts tien meter afstand liet de pezige, door de zon gebruide man zich in het warme zand zakken. Vol genegenheid volgden zijn ogen het doen en laten van de kleuter. Het meisje was een evenbeeld van haar moeder, hun voormalige hogepriesteres. Dezelfde mokka getinte huid, de sluike donkerbruine bijna zwarte haren en de amandelvormige ogen. Al waren die van Laynara bruin geweest en niet zoals die van de kleine Layna jade groen.

“De ogen van Poseidon,” fluisterde de oude man voor zich uit.

Inmiddels was de kleuter toch verder het water in gelopen naar de plek waar de dolfinen bij haar konden komen. Bewust van haar kwetsbaarheid, zwommen de dieren behoedzaam om haar heen en lieten zich door haar kleine handjes strelen.

“Ik wilde dat ik ook zo ver mocht zwemmen, net als jullie,” vertelde ze. Wat treurig legde ze haar wang op het voorhoofd van één van de dolfinen. De zee lonkte onweerstaanbaar naar het kind in een schittering en kleurenpracht die enkel haar ogen konden waarnemen. Voorzichtig een blik naar de oude priester. Zijn ogen waren even niet op haar gericht, zag ze. Gauw een

stap verder de zee in, het water reikte al tot haar schouderjes! Opwinding maakte zich van het kleine meisje meester. Eerst één voetje van de bodem, daarna de tweede... Ze dreef! Layna spreidde haar armpjes uit en liet zich drijven in de golven. De twee dolfinen bleven voortdurend bij haar, merkte ze. Wat gaf haar dit toch een heerlijk vrij gevoel. Ze leek wel één met de golven!

"Layna!" klonk haar naam ineens vanuit de verte. Er was zelfs paniek in de stem te horen. Nieuwsgierig draaide het kleine meisje zich naar het geluid toe en zag dat ze helemaal was afgedreven! Ieder ander kind was nu in paniek geraakt, echter Layna glimlachte slechts. "Die oude man maakt zich veel te druk," zei ze tegen de dolfinen die bevestigende geluidjes maakten. Ze nam de rugvin van één van de dolfinen vast en liet zich weer dichtter naar de kant brengen. De oude Marquan stond al tot zijn knieën in de golven, zag ze. Zodra ze dichtbij genoeg waren, tilde hij haar uit het water.

"Dank je wel, vriendjes," riep ze naar de dolfinen en zwaaide naar hen. Als antwoord richtten de dieren zich uit het water op en bewogen zich kwetteren op hun krachtige staart achterwaarts. Toen de dieren waren verdwenen, keek het meisje op naar de strenge rimpels van haar opvoeder.

"Ik weet dat de zee naar je roept, Layna... Maar beloof me dat je je niet weer zover laat afdrijven." Er klonk meer bezorgdheid dan boosheid in zijn stem, hoorde ze. "Ik kom toch altijd weer terug?" vroeg ze met een klein stemmetje.

"Dat weet ik... Maar de zee is niet altijd vriendelijk... Ach... de zon daalt alweer," zei hij met zijn blik op de ondergaande zon gericht. "We moeten gaan." De oude man liep het water uit en zette haar op het droge neer. "Kunnen we niet nog even blijven?" deed het meisje een vergeefse poging, wist ze zelf.

“Dat kan niet... Je weet dat je vader een offering van ons verwacht,” vertelde hij en vervolgde. “We moeten dankbaar zijn dat we op zijn eiland mogen wonen.”

Layna keek even naar hem op en haalde haar schouders op.

“Ik vind dat we wel vaak iets moeten offeren,” merkte ze tot

Marquans verwondering op. “Waarom is dat?” vroeg ze verder.

“Omdat...” Hij knielde voor haar neer en aanschouwde de ernst die ze uitstraalde. Te veel ernst, gezien haar leeftijd, bedacht hij zich ondertussen. “Dit is Poseidons eigen eiland dat, vóór ons, geen sterveling ooit mocht betreden. Hier bewaart de god namelijk alle schatten die hij over duizenden jaren uit de oceanen heeft verzameld. En dat is voor menig mens een te grote verleiding.”

“Waarom mogen wij hier dan wel wonen?”

“Dat is de genade die Poseidon ons verleent... Toen het ons verboden werd om in de oude goden te blijven geloven, hadden onze voorvaderen geen andere keuze dan te vluchten... In ruil voor maandelijkse, kleine offeringen bood Poseidon ons zijn eigen eiland aan.”

“En niemand weet dat wij hier zijn?”

Marquan schudde het hoofd. “Misschien dat iemand de mythe van Poseidon en zijn Pareleiland heeft gehoord. Maar niemand weet dat ze echt is... of waar ze ligt.”

“Gaan we de parels vanavond weer bezoeken?”

“Ja...vanavond zal de maan weer vol zijn.”

In de kleine marmere tempel waar haar moeder eens hogepriesteres was geweest, werd de kleine Layna door twee priesteressen opgevangen. De vrouwen trokken het vies geworden strandgewaad uit en wasten met een natte doek het meeste vuil van haar kleine lichaam. Vervolgens wikkelden ze het witte priesterkleed om haar heen.

“Op een dag zul je hier hogepriesteres zijn,” vertelde één van de vrouwen ineens.

“Waarom is dat, Isa?” wilde het kind weten. Ondertussen keek ze met een scheef hoofdje naar het beeld van een meerman die aan het einde van de kleine zaal op een troon zat. Ze wist dat het beeld niet klopte. Haar vader had geen vissenstaart.

“Je moeder was hogepriesteres voor jou,” hoorde ze de vrouw verder vertellen. “Bovendien is jouw vader de god die wij allen aanbidden.”

“Verwar het kind niet zo,” sprak de andere vrouw berispelend. “Ik denk dat je als dochter van Poseidon vrij bent om te worden wat je wilt. Je hoeft geen hogepriesteres te worden als je dat niet wilt.”

“Ik weet niet wat ik later wil worden, Lucia ... Ik wil wel graag hier blijven.”

“Ik weet zeker dat dit geregeld kan worden,” sprak de vrouw wat lacherig en ze tilde het meisje van de verhoging op de grond.

“Het is tijd. Vader Marquan wacht vast al op ons.”

“Wat doen we hier?” De vijftienjarige Tom van Rooyen staaarde verveeld naar het zo te zien onbewoonde eilandje. De Zwarte Weduwe was erin geslaagd om ongezien aan de achterkant van het Pareleiland voor anker te gaan. Christopher kwam naast hem op de kampanje staan en vouwde zijn armen op de reling.

“Volgens de kapitein is dit Isla Incognita,” vertelde hij wat hij wist.

“Je maakt een grapje?” vroeg Tom, al maakte zijn verveling onmiddellijk plaats voor een groeiende interesse.

“Nee... Hij gelooft het echt... Kijk, ze gaan net van boord.” En hij duidde met zijn hoofd naar de kleine sloep die net de golven

raakte. Vreemd genoeg nam de kapitein slechts twee van zijn mannen mee voor dit persoonlijk uitstapje. "Zullen we vragen of we mee mogen?" Christopher haalde zijn schouders op.

"Waarom... Dit eiland heeft toch niets te bieden. Behalve misschien wat kokosnoten. Morgen is vroeg genoeg om vers fruit en ander voedsel in te slaan... We mogen sowieso van geluk spreken dat we deze plek zonder verdere kleerscheuren hebben bereikt."

"Ja," sprak de blonde jongen nu met enige spanning in zijn stem. "Dit is het middelpunt van de Bermuda Driehoek... Een stuk of wat van de mannen vermoedden het ook al... Maar niemand durft de kapitein erop aan te spreken. Ze vinden dat hij nogal een gok heeft genomen... Hier ligt meer dan één schip onder de zeebodem."

"Onder?"

"Ja... Poseidon zelf splitst de zeebodem open als er een schip is gezonken en neemt haar dan mee naar zijn verborgen gewelven. Elke ziel is dan voor eeuwig zijn slaaf als straf voor het betreden van zijn rijk."

"Ik moet zeggen dat ik weinig waarde hecht aan oude zeemannsverhalen over zogenaamde zeegoden... Maar ik had wel mee gewild. Dat wel."

In looppas haastten de drie mannen zich door de dichte, tropische begroeiing van het kleine eiland. Bill Watson en James King de hoogbootsman waren de enige twee mannen, naast Christopher, die Lex Sheppard in vertrouwen had genomen. "Niemand spreekt een woord... We mogen niet ontdekt worden." "Waarom niet? Die priesters zijn geen partij voor ons," sprak Watson geringschattend. "En wij zijn geen partij voor giftige nachtpijlen... Houd je gedeisd."

Voor de tempelgrot stonden de priesters in twee lange rijen voor de gesloten opening. In hun handen hielden ze een lange witte kaars om het pad te verlichten. Ze droegen witte gewaden met blauwe sjerpen en hielden het hoofd uit eerbied gebogen. Tussen hen door liep de oude priester Marquan met de kleine Layna aan de hand. Ook zijn hoofd was uit eerbied gebogen. Met haar hand in de zijne, bleef de man voor de gladde wand staan.

Ondertussen hadden de drie zeerovers hun weg over het eiland naar het grottenstelsel gevonden. Verborgen tussen de tropische begroeiing keken ze zwijgend toe. Het verbaasde Sheppard om een kind te zien bij een ritueel dat feitelijk voor de priesters bestemd was. Hij zag dat de oude man naar haar knipoogde. Toen, tot zijn eigen en de ontsteltenis van zijn mannen, stapten de oude man én het kind gezamenlijk ín de wand! Om vervolgens te blijven staan. Gezien de heftige respons van zijn mannen gebaarde de kapitein razendsnel dat ze zich stil moesten houden. Als ze werden ontdekt, was alles voor niets geweest. Beiden knikten en zwegen verder waarbij even een onderlinge blik volgde. Hier gebeurden wonderen, zo waren ze overtuigd.

Het was het teken van de nu gloeiende drietand op Layna's armpje dat als een sleutel werkte en toegang gaf tot de schatkamers van Poseidon. Zolang het meisje in de voor haar open wand bleef staan, konden de priesters de grot betreden. Wanneer de laatste veilig binnen was, stapte Layna eveneens naar binnen. Waarop het gesteente onverwijd zijn massieve aard hervond.

"Het is waar," stamelde James King. Op zijn knieën zakte hij voor de nu gesloten tempelgrot neer. Zijn gezicht

uitdrukingsloos taste Lex Sheppard de gladde wand af. Er was geen enkele naad die een verborgen deur verraadde. En toch hadden ze de priesters naar binnen zien gaan.”

“Die oude moet iets hebben waardoor de grot zich opent,” bedacht Bill Watson hardop.

“Ja... Maar hij zal dat niet zomaar aan ons geven,” reageerde Lex.

“Dus zullen we het voor iets moeten ruilen,” vervolgde hij.

“Hun leven,” schampte Bill.

“Nee, dit zijn de priesters van Poseidon, zij vrezen de dood niet...

Heb je dat kleine meisje niet gezien wat de oude man bij zich hield? Waarschijnlijk is zij zijn kleindochter.”

“Je wilt haar doden?” fluisterde James King nu.

“Als het moet... Maar laten we haar eerst ontvoeren... Daarna kunnen de onderhandelingen beginnen.”

Nog altijd aan Marquans hand liep de dochter van Poseidon voor de kleine stoet mensen aan de lange smalle gang door. Tot voor hen de omgeving verhelderd werd door lichtgevende microben. Daar op een gigantische troon zat het marmeren evenbeeld van haar vader, de zeegod Poseidon. In haar vaders plaats besteeg het kind de troon en ging op zijn schoot zitten. Gelaten liet ze het komende ritueel over zich heen gaan. Eén voor één brachten de mensen háár de offers die voor de god bestemd waren. Gevlochten manden vol met vruchten, noten, kokos, vijgen, gebraden lamsvlees, bloemenkransen en zelfs fijn geweven linnen. Als zijn laatste telg was het haar toegestaan om telkens één vrucht of voorwerp uit een mand te pakken. Waar ze ergens wel blij om was, aangezien ze een flinke honger had gekregen. *Ik wilde dat u zelf uw offeringen kwam halen, vader, dacht het kind. Gelukkig behandelen ze me alleen bij volle maan alsof ik belangrijker ben dan de andere kinderen.*

Misschien dat we deze offeringen kunnen terugbrengen naar één keer per jaar? Vader? Antwoordt u mij weer niet?

Nadat de laatste mand voor haar voeten was geplaatst, begon het melodische geneurie, begeleid door de heldere klanken van een houten fluit.

Tot bijna middernacht wachtten de drie mannen geduldig af tot de priesters terugkeerden. Net wilde Sheppard iets tegen zijn mannen zeggen of de grot opende zichzelf weer op dezelfde magische wijze als voorheen. Eén voor één liepen de volgelingen de grot uit en keerden terug naar hun lemen huisjes. Als laatste stapte Marquan met de kleuter aan zijn hand naar buiten. "Je hebt het goed gedaan, Layna," prees hij het meisje met zachte stem. Slaperig keek het kind naar hem op.

"Ik ben moe," mompelde ze.

"Ik weet het... Kom, we gaan naar huis." Vervolgens tilde de oude man haar op en droeg haar met zich mee naar zijn woning.

Eenmaal binnen rende ze zelf naar haar eigen kamertje en sprong op haar bed. "Wel te rusten, Marquan," riep ze nog.

"Wel te rusten, Layna," hoorde ze de oude man haar

beantwoorden. Toen opeens! Een grote, zweterige hand bedekte

haar mondje! *Help! Vader Marquan! Vader Poseidon!* Iemand

tilde haar uit haar bedje en door het venster naar buiten! *Nee,*

wat gebeurt er? Panisch van angst staarde het kind naar het

grimmige gezicht van haar ontvoerder. Een lange, slanke man

met een zwarte ringbaard en zware wenkbrauwen. James King

rende het woud in waar zijn kapitein op hen wachtte. Zodra hij

de andere twee mannen zag, stopte hij. "Je hebt haar!" fluisterde

Sheppard geestdriftig. "Kom, we gaan."

Eenmaal aan boord zette de hoogbootsman het kind voor zich neer. Subiet nam het kleine meisje een stap achteruit. Weg van die enge man met zijn ringbaard. Achter haar stonden nog

meer vreemde mannen, zag ze. *Ik ben niet bang!* vermaande ze zichzelf en balde haar kleine vuistjes. Layna hief haar kin en keek hen stuk voor stuk aan, waarbij ze haar hoofdje helemaal in haar nek moest leggen. En er kwamen steeds meer bij! Als vliegen om een pot honing verzamelde de rest van de bemanning zich om haar heen. Allemaal grote en woest uitzierende mannen, vond ze. Niet één had de vriendelijke uitstraling van de lieve Marquan. "Waarom heb je haar meegenomen?" wilde één van die woest uitzierende mannen weten. Haar lichaampje schokte; ze schrok van zijn ruwe stem. Layna liet haar blik zakken en staarde toch ineens timide naar haar blote voetjes.

"Ja, wat is er met haar?" riep een ander.

"Niets, niets," sprak de kapitein berustend. Inmiddels kwamen Christopher en Tom ook op het gebeuren afgelopen. Op het moment dat de jonge Drake het kleine meisje zag staan, slechts gekleed in haar witte nachthemd en op haar blote voetjes kneep zijn hart samen. Dit was fout. Een onderlinge blik tussen hem en Tom volgde. De Hollander schudde het hoofd, zijn kaken opeengeklemd.

"Dit meisje is onze sleutel naar de schatten van Poseidon," vertelde Sheppard met luide stem opdat iedereen hem kon verstaan. Layna hield haar adem in. Wist hij wie ze was?

"Haar grootvader is de hogepriester," hoorde ze hem verder vertellen en herademde. "... We zullen haar ruilen voor het apparaat waarmee de grot wordt geopend... Wil hij dat niet dan kan hij tijdens de volgende volle maan zijn kleinkind begraven. Stop haar in die kooi. Over een week sturen we bericht."

"Kapitein?" Christopher legde zijn hand op de man zijn arm. Fronsend draaide deze zich naar de jongen om waarbij hij scherp naar de hand op zijn arm keek. Onmiddellijk trok de

jongen zijn hand terug. "Neem me niet kwalijk... Kapitein? U gaat toch niet werkelijk een kind doden?"

Die blonde van Rooyen keek hem met een evenzo bezorgde blik aan, zag Sheppard. "Dat is niet aan mij, maar aan haar grootvader... Een woord van advies heren... Vraag me nooit weer naar een beslissing die ik heb genomen."

"Ja, kapitein," antwoordden beiden hem, waarop wederom een ongeziene onderlinge blik volgde.

Nog diezelfde nacht bracht Bill Watson de Zwarte Weduwe een mijl verder de zee op. Sheppard wilde niet dat één van de priesters het schip voortijdig ontdekte. Eerst moesten ze ervan overtuigd zijn dat het kind daadwerkelijk zonder een enkele spoor was verdwenen.

Met haar blote voetjes onder haar nachtjapon verborgen, keek het kleine meisje schuw om zich heen. Haar lichaampje rilde van kou en angst. De jonge Christopher zag het en haastte zich naar zijn eigen kamer om een deken te halen.

"Hier," sprak hij haar even later vriendelijk toe en knielde naast de kooi neer.

"Drake, ga bij dat kind vandaan!" riep hoogbootsman King hem berispelend toe. "Ja, hoogbootsman," riep de jongen terug. "Ik kom zo wel weer bij je kijken," beloofde hij het meisje. Deze keek hem even verwonderd aan en wikkelde toen de deken om zich heen die hij haar had gegeven. *Ik ben bang, vader... Waarom hebben deze mannen me meegenomen op hun schip?* Vanaf de bak zag ze de jongen van net naar haar kijken. De man die haar uit haar bedje had gepakt, had hem verboden bij haar te zitten. Er zat een andere jongen bij hem. Hij was iets groter en had lichtblonde lokken. De jonge Drake voelde dat het kindje hem observeerde en draaide zich om. Dit vreemde kleine meisje was het meest vertederende wat hij ooit had gezien. Alles aan haar

was fijn en sierlijk. Hij kon zich nauwelijks voorstellen dat Sheppard zoiets moois en lief kon kwetsen. Kon hij maar iets voor haar doen.

"Kijk je nog altijd naar dat popje?" wilde Tom ineens weten. Christopher maakte een bevestigend geluidje.

"Ik wist niet dat Sheppard hiertoe in staat was; om een kind te roven," sprak hij verbeterd. "Ze is amper vijf jaar oud... Ik kan je zeggen... Onder zo'n kapitein wil ik niet varen." Het laatste sprak hij met een gedempte stem, voor het geval iemand hen afluisterde. "Dit heeft wat mij betreft ook niets meer met vrijheid en blijheid te maken... Ik ben je man... Eh, opperstuurman? Kapitein Drake?" De andere jongen glimlachte spontaan naar zijn vriend. "Akkoord," zei hij toen en stak zijn hand uit. "Dan hebben we een deal." Tom pakte de uitgestoken hand vast en schudde hem krachtig.

In eerste instantie slechts verbaasd, aanschouwde Marquan de volgende ochtend het lege bedje. Het was niet Layna's gewoonte om vóór hem aan op te staan. Hij liep het lemen huisje uit en keek het kleine dorpsplein over. De oude man zuchtte. Waar kon ze zo vroeg al zitten? Alsof hij ineens een ingeving kreeg, haastte hij zich pardoes naar het strand. "Layna?" riep hij nu pas haar naam. Er kwam geen reactie. "Layna!" schreeuwde de oude man zo hard als hij kon. De enigen die op zijn geroep reageerden, waren de andere priesters en priesteressen. Vol zorg keken ze naar de groeiende wanhoop op het gezicht van hun oude hogepriester. "Ze is weg," fluisterde Marquan en hij zakte op zijn knieën in het zand neer. Poseidon zal ons vervloeken, dacht hij angstig.